

קובץ
תוך הנחל

דיבורים נוראים ונפלאים שנאמרו
בשבת קודש פרשת תצוה תש"ע

מפ"ק כ"ק הרה"צ מוהרא"ש שליט"א

יוצא לאור חודש אדר ראשון תשע"א

תוך הנחל

ליל שבת קודש פרשת תצוה – זכור ה'תש"ע

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' מ"ד המדבר מאמונה התלויה בפה של אדם, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, האמונה תולה בפה של אדם, בבחינת (תהלים פ"ט): "אודיע אמונתך בפי", היינו על-ידי שמדברין האמונה בפה, זהו בעצמו אמונה, וגם על-ידי-זה באים לאמונה, ומחמת זה צריך לזוהר מאד מדיבורים של כפירה ואפיקורסות, אף-על-פי שאינו אומרם מלבו; היינו שהוא בעצמו מאמין ואינו כופר חס ושלום, רק שהוא חוזר ואומר דברי אפיקורסות ששמע בשם אחרים, שהם אפיקורסים, והוא מתלוצץ מהם, אף-על-פי-כן גם מזה צריך לזוהר מאד, כי הדיבור הזה של כפירה מזיק לאמונה גם הוא איסור גמור, כי על השם יתברך, ברוך הוא, אסור לומר דברי הלצות, אפלו בדרך שחוק, וכבר מבואר בספרים ובדברינו בכמה מקומות, להרחיק עצמו מאד מאד לבלי לעיין כלל בספרי המחקרים הפילוסופיים, ואפילו מספרים של חקירה שחברו גדולים מאחינו בני ישראל, גם מהם צריך להרחיק מאד, כי הם מזיקים מאד לאמונה, כי די לנו באמונתנו שקבלנו מאבותינו הקדושים, וזה כלל גדול ויסוד ועיקר בעבודת השם, להיות תם וישר וכו', לעבוד אותו יתברך בתמימות, בלי שום חכמות וחקירות, כלל כלל לא, גם מחכמות שיש בעבודת השם בעצמו צריך להרחיק מאד, כי כל אלו החכמות של העולם, שיש להנכנסן ומתחילין קצת בעבודת השם, אינם חכמות כלל, והם רק דמיונות ושמותים וביבלולים גדולים ואלו החכמות מפילין מאד את האדם מעבודת השם, דהיינו מה שחושב וחוקר ומדקדק ביותר, אם הוא יוצא כראוי כמה שעושה, כי בשר-ודם אי אפשר לו שיצא ידי חובתו בשלימות, 'זאין הקדוש-ברוך-הוא בא בפרוניה' וכו' (עבודה-זהה ג.), ולא ניתנה תורה למלאכי-השרת' (קדושין נד.), ועל אלו המדקדקים ומחמירים בחומרות יתירות, עליהם נאמר (ויקרא י"ח): "וחי בהם", 'ולא שימות בהם', (וימא פה:), כי אין להם שום חיות כלל, ותמיד הם במרה שחורה, מחמת שנדמה להם שאינם יוצאים ידי חובתם בהמצוות שעושין, ואין להם שום חיות משום מצוה מחמת הדקדוקים והמרה שחרות שלהם (והוא בעצמו אינו מחמיר שום חמרא כלל): ובאמת, אחר כל

החכמות, אפילו מי שיודע חכמות באמת, אחר כל החכמות צריך להשליך כל החכמות ולעבוד את ה' בתמימות בפשימות גמור בלי שום חכמות, וזה היא החכמה הגדולה שבכל החכמות, לבלי להיות חכם כלל, כי באמת אין חכם בעולם כלל, ז'אין חכמה ואין תבונה נגדו יתברך' (משלי כ"א סנהדרין קו: וזר תצא דף רפא:), עד כאן לשון רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה העיקר הוא אמונה, להאמין בו יתברך בתמימות ופשימות גמורה, שהוא אחד יחיד ומיוחד, היה הוה ויהיה, ואין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, וכשאדם זוכה לזיכוך וברור האמונה והו עיקר הדביקות בו יתברך, וכמאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, "אמונה היא דביקות, ודביקות היא אמונה", ואצל רביז"ל היה העיקר אמונה, וכמו שאמר פעם (שיחות הר"ן סי' ל"ג), אצל העולם אמונה הוא דבר קמץ, ואצלי אמונה הוא דבר גדול מאד, ועיקר האמונה היא בלי שום חכמות וחקירות כלל, רק בפשימות גמורה כמו שהנשים וההמון עם הכשרים מאמינים, עיין שם, ורביז"ל מגלה בתורה זו, שעיקר הדרך להגיע אל אמונה הוא על ידי "הפה", לדבר הרבה דיבורי אמונה עם כל מכיריו ומיודעיו, וכן לדבר הרבה דיבורי תפילה והתבודדות אל השם יתברך, כי כל דיבור של אמונה ותפילה מקבע את האמונה בלב אדם עד שמודככת אצלו האמונה, וזוכה לדביקות גדולה בהשם יתברך.

וכן צריך להיזהר שלא להוציא מפיו שום דיבור של כפירות ואפיקורסות, חס ושלום, אף על פי שאין אומרו מעצמו, ואינו מאמין בו, חס ושלום, רק אומרו בשם אחרים, גם דיבורים כאלו אסור להוציא מפיו, כי לדיבור יש כח גדול, ואסור לומר דברי הלצות על השם יתברך, חס ושלום, וכמו שמצינו אצל יהוה המלך, שהיה מאמין גדול, ורצה לתפוס עובדי הבעל, והכריז ואמר (מלכים ב' י') אחאב עבד הבעל מעט יהוה יעבדנו הרבה, ומחמת שהוציא דיבור כזה מפיו, בסוף ימיו טעה אחר הבעל רחמנא ליצלן (שיחות הר"ן סי' רל"ז), כי לדיבור יש כח גדול הן לטוב והן להיפך, ולכן צריך להתחזק מאד לדבר דיבורי אמונה עם כל מכיריו ומיודעיו, ובכל עת שזדמן לו לדבר עם אחרים, יתערבו בתוך דיבוריו דיבורי אמונה ויראת שמים, ואז תהיה זכות הרבים תלוי בו, כי יזכה לנטוע אמונה בתוך נשמות ישראל, וכן יתחזק מאד לדבר הרבה דיבורי תפילה והתבודדות אל השם יתברך בכל עת, כי כל דיבור של תפילה והתבודדות קובע האמונה בלבו כיתר חזקה בל תימוץ, ואשרי מי שזוכה לאמונה ברורה ומזוככת, כי יזכה על ידה לדביקות גדולה בהשם יתברך, ועולמו יראה בחייו, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לענינא דיומא, ענינא דפרשת זכור, בקשר גורא ונפלא מאד, כי הנה התורה הקדושה קבעה לנו מצות זכירת מעשה עמלק, וכמו שכתוב (דברים כ"ה)

זכור את אשר עשה לך עמלק וגו', ואמרו חכמינו הקדושים (מגילה י"ח) זכור בפה, ויש להבין למה לא מספיקה מצות מחיית עמלק בפועל ממש, ולמה צריך לזכור מעשה עמלק בפה, ולקרות בפה מלא "פרשת זכור", שהיא מצות עשה מדאורייתא, והנה על פי דברי רביז"ל הנ"ל מובן הענין מאד, כי עמלק הוא השורש של כפירות ואפיקורסות, וכמו שכתוב (שם) ולא ירא אלקים, שמתנהג על פי חכמות וחקירות ואין לו יראה כלל (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' י"ט), ועליו כתיב (שם) אשר קרך בדרך, שהוא איש בליעל שקפץ לתוך אמבטי רותחת וקורר אותה לבולם, כי רצה להכניס כפירות ואפיקורסות בכל העולם רחמנא ליצלן, ולכן עיקר המלחמה נגדו עם "הפה" דייקא, לזכור מעשה עמלק בפה מלא ולהרבות דיבורי אמונה בעולם, וכמו שכתוב אצל משה רבינו במלחמת עמלק (שמות י"ז), ויהי ידיו "אמונה" עד בא השמש, ותרגום אונקלוס "פריסן בצל", שהיו כפיו פרושות בתפילה, כי הכניס עבודת התפילה בנשמות ישראל, וכן כתיב (שם) ויחלוש יהושע את עמלק ואת עמו "לפי" חרב, "לפי" דייקא, היינו עם חרב "הפה", כי עיקר המלחמה נגד עמלק הוא עם דיבורי תפילה ואמונה ויראת שמים, ולכן מובן מאד, למה קבעה התורה הקדושה את מצות מחיית עמלק שתהיה בפה דייקא, כי על ידי זכירה בפה, לזכור מעשה עמלק בפה, ולדבר דיבורי אמונה נגד מומאתו של עמלק, זהו עיקר הכנעתו ומחיקתו מן העולם, ועל ידי זה תבוא הגאולה. והשם יתברך יזכנו לראות במהרה במחיית זכרו של עמלק, ובהתגלות האמונה הקדושה לכל באי עולם, עד שזוכה לקבל פני משיח צדקינו, במהרה בימינו אמן ואמן.

היות שהיה ערב פורים לא ערכו מעודה שלישית ברבים בבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י.

